

Jytte bøjede sig frem over Marmorbordet og betragtede Veninden med stadig lige frisk Forbavselse. Var denne frimodigt smilende Matrone virkelig Meta Haagensen, den gamle Skolekammerat fra „Institutet“, Klassens Fuks, Meta Mæ-hæ, hvem de allesammen havde beklaget for hendes grimme Munds Skyld? Hvordan var det dog gaaet til? Ja, Munden var unægtelig den samme grovt skaarne Spalte. Og dog saae hun jo næsten smuk ud!

„Bliv ikke vred, Meta . . . men jeg har aldrig kunnet huske dit Konenavn. Hvad er det, du hedder nu?“

„Gaardbo.“

„Gaardbo? Vent lidt! Saadan hed jo ogsaa Præsten, som var her.“

„Ja, han er min Svoger. Det var især for at komme til at bo i Nærheden af ham, at min Mand søgte Embedet her. De to Brødre har altid daarligt kunnet undvære hinanden. De er Tvilinger, og nu havde de saa længe været skilte.“

„Nej tænk! Er det sandt! Saa ligner din Mand vel Præsten?“

„Nej, det gør han i Grunden ikke. Men nu kan du selv se ad. Han lovede at hente mig.“

De sad en Tid og talte om fælles Bekendte; men Jyttes Opmærksomhed gled efterhaanden bort. Hun var bleven tankefuldt optaget af den lille Pige, der stadig gemte sig bag Moderens Stol.

Hun huskede den Dag, da Budskabet om dette Barns Fødsel naaede hende ovre fra Jylland, og det Indtryk, Begivenheden havde gjort paa hende. Af alle hendes jævnaldrende Veninder og Skolekammerater var Meta den første, der blev Mor, og hun havde ved den Lejlighed for første Gang forstaaet, at ingen Lykke paa Jorden kunde lignedes ved den at faa et Barn med den Mand, man holdt af. Og nu havde Meta fire og var maaske den eneste af alle Veninderne, der var bleven lykkelig, fordi hun var den eneste, der havde givet sig Livet i Vold med lukkede Øjne.

„Veed du, Meta, jeg havde nær ikke kendt dig igen. Du tror maaske, jeg siger det for at være ubehagelig. Men det er langt fra.“